

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 799/2020
14.10.2020.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Стефана Ружића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу 9К.бр.339/2019 од 04.11.2019. године и Вишег суда у Лесковцу 3Кж1.бр.133/20 од 15.05.2020. године, у седници већа одржаној дана 14.10.2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Стефана Ружића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу 9К.бр.339/2019 од 04.11.2019. године и Вишег суда у Лесковцу 3Кж1.бр.133/20 од 15.05.2020. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу 9К.бр.339/2019 од 04.11.2019. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ и изречена му је условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 3 (три) месеца која се неће извршити уколико окривљени у року проверавања од 2 (две) године по правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом окривљени је обавезан да плати оштећенима ББ и ВВ на име трошкова кривичног поступка износ од 58.500,00 динара, те да плати суду на име паушала износ од 5.000,00 динара, а све у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Оштећени ББ и ВВ су ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парницу.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу 3Кж1.бр.133/20 од 15.05.2020. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и потврђена је пресуда Основног суда у Лесковцу 9К.бр.339/2019 од 04.11.2019. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног АА - адвокат Стефан Ружић, због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП и члана 439. тачка 2) ЗКП у вези члана 138. став 2. КЗ, са предлогом да Врховни касациони суд сходно члану 492. став 1. тачка 1) ЗКП укине у целини побијане правноснажне пресуде и предмет врати на поновно суђење првостепеном суду, са налозима за извођење доказа или да сходно члану 492. став 1. тачка 2) ЗКП преиначи у целини побијане правноснажне пресуде или само другостепену пресуду тако што ће на основу члана 423. тачка 2) ЗКП окривљеног ослободити од оптужбе, као и да у смислу члана 488. став 2. ЗКП обавести браниоца и окривљеног о дану и часу одржавања седнице већа ради присуства истој.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези члана 138. став 2. КЗ, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да је окривљени једино могао бити оглашен кривим за кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, а никако за кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ. Наиме, како је окривљени у конкретном случају инкриминисане речи претње нападом на живот и тело упутио само у присуству оштећене ББ, јер други оштећени ВВ није био присутан том приликом и није могао да их чује, то, по ставу браниоца, окривљени није могао да угрози сигурност више лица - оштећених ББ и ВВ и да код њих обоје изазове осећај страха за живот и тело, већ само код оштећене ББ.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Основни облик кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ („Службени гласник РС“, број 121/2012 који се примењује од 01.01.2013. године) чини онај ко угрози сигурност неког лица претњом да ће напасти на живот или тело тог лица или њему блиског лица. Тежи облик из става 2. члана 138. КЗ постоји у случају када се дело из става 1. овог члана учини према више лица или ако је дело изазвало узнемиреност грађана или друге тешке последице.

Имајући у виду цитирани законски опис бића кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ, то, по налажењу овога суда, из чињеничног описа кривичног дела утврђеног у изреци првостепене пресуде и то да је окривљени АА „... угрозио сигурност оштећених ББ и ВВ из ... претњом да ће напасти на њихов живот и тело, ... на тај начин што је пришао до путничког возила у коме је на месту возача седела оштећена ББ, једном руком је отворио возачева врата, другу руку је подигао и са подигнутом десном руком најпре се обратио оштећеној ББ речима „Хоћеш сада да те бијем, јебем ли те у уста, мој ауто не ради“ и након што му је она одговорила да га виђа како вози ауто, истој је упутио речи претње говорећи „Доћи ћу тамо одробијаћу и тебе и ВВ, кунем се у братаницу и у унуче“, а које речи претње је оштећена ББ по доласку кући пренела свом супругу оштећеном ВВ, те су наведене речи претње код оштећених ББ и ВВ изазвале осећање страха за свој живот и тело ...“, а у време и месту како је то ближе описано у изреци пресуде, јасно и недвосмислено произилази да се у описаним радњама окривљеног АА стичу сва битна законска обележја кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ за које је он оптужен и правноснажно оглашен кривим.

По налажењу Врховног касационог суда за постојање тежег облика кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ није неопходно да друго оштећено лице (у конкретном случају оштећени ВВ) буде непосредно присутно у тренутку када окривљени изговара речи претње које су упућене њему, већ је довољно да је то друго оштећено лице сазнало за упућену претњу окривљеног нападом на његов живот и тело и да је она код њега створила осећај страха, неспокојства или узнемирења за свој живот и тело, а што је у конкретном случају јасно наведено и описано у чињеничном опису кривичног дела утврђеном у изреци правноснажне пресуде, па се стога као неосновани оцењују наводи захтева браниоца окривљеног којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези члана 138. став 2. КЗ.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу одбачен је као недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у осталом делу захтева указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, истицањем да је изрека првостепене и другостепене пресуде противречна сама себи и да су разлози пресуда противречни изреци, те да побијане пресуде немају уопште разлога о чињеницама које су предмет доказивања, а и они разлози који су наведени су потпуно нејасни и у знатној мери противречни, као и да суд није адекватно образложио зашто је одбио доказне предлоге одбране. Поред тога, бранилац окривљеног као разлог подношења захтева наводи и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП, истицањем да је суд у току главног претреса неправилно применио одредбе чланова 15. и 16. ЗКП јер није непристрасно оценио све изведене доказе и није са једнаком пажњом утврдио чињенице које терете или иду у корист окривљеном, а такође суд уопште није одлучио о доказним предлозима одбране.

Имајући у виду да битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости

окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд у овом делу захтев браниоца окривљеног оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Стефана Ружића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на наведену повреду одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић